

Ayhan Gökhan versei

Pokol-kontinens

A szégyentől a szorongást elválasztó sötét
a legintimebb, forró cinkesúly. Megpattant istenek
terében a felejtés Pokla. Puha alkatrészek
nyelvén megszólított halott apák,
akikről nem hallottam, halott apák,
akikről nem hallgatok, s az óvatosságban

a fénye felaprózta kibillent egyensúly:
család, családalapítás, a szeretet preparált íve.
A felejtés egyensúlya szempontjából,
mint egy előre eltervezett, kiszámolt
földrengés, közelsége megérint, de nem
sok jót ígér. Harangok csontja, vidám

körmenet, s utolsó, boldog lélegzetvétel
komoly pontja összekötötte Pokol-kontinens.

Rövid beszélgetés délután

A már az árnyékhoz ért hangon
észrevehető, hogy lassan, biztos
elszántsággal közeledett, mint egy
harag belsejéből, s fényes távol-

ságban a beszélgetésünk közép-
pontjába leszúrt árnyék a kapcsolat
hőmérsékletéhez képest egy fenyegetés
intimebb szögében kifordult. A napfény

szürke sáv, széles és fejfájás-lassú. Állunk
szemközt, több állapot, rajtam kalap, s rajtad
kívül világoskék ruha. Lusta arcom tartom,
mint egészséges színből kioldott színt

a beszéd. Ha beszélgetésünk színeiben
képzelhető el, a mi kavicsos szürkén át-
vergődött párbeszédünk színe a piros, s rövid
beszélgetések vagyunk hárman délután.

A kórházkeren át

„kezem közé vettelek,
gyámolítlak a hosszú úton,
ne érezz soha ilyet:
kettőnk közül én a beteg
Te a betegebb.”

apa kézen
visz a kórházhoz, belelát
a társaságba, az épületen át

a szív lelassul,
mint az emlékezet,
nem tudni hogy, nem tudni
minek, ebben van a szép.

„te a betegebb.”

Fotelapa

a fotelben ül apád. mióta
ott ül, (a fotelt pár éve kidobták
ismerős kezek.) azóta
nem ismered. keveset beszél.
amikor igen, akkor is csak ennyit
érzel: keveset. de nem dohányzik.
legalább azt nem. és nem nevel.
nem szór semmi hamut az ölébe.

nincs megoldás egy ilyen apára.
(aktatáska a fotelnek dőlve,
fel van repedezve a széle,
mint hajszálerek a törések rajta.)
úgy gondolsz a saját apádra,
mintha csak a teraszra mennél
dohányozni, és átfújád rajta
a füstöt, a betanult szavakat.

pár négyzetméter a fotelapa.
mondatot cseréltek, de nem
ugyanazon a nyelven. nem köt
és nem kötelez semmi. a szoba
megtelik apával. ő megtelik a

hiányoddal. sétákra gondolni
késő. lemaradtál róla.(a fotelt
évekkel ezelőtt kidobták.)

Két anya

ne feledkezz meg,
hogy két anya
szült, egyikük halmaza
a végnek, a térdek

tartanak, nem koccan
anyatérd az
anyatérddel. a halmaz
körgyűrűjén belül van,

a másik anya, akiről
alig beszélsz.
tudod, hogy a józan ész
nem segít. megdől

minden teória.
az egyikük
a vég. a végük
te vagy. anya, anya.

Anya

nem számolt a sorssal mielőtt meghalt
nem gondolta végig rendesen
a halálát a betegsége végkimenetelét
a keresztények és zsidók Istenét
nem kérte mentse meg a gyerek miatt
legalább ha már nincs apja azért
egy kicsit könyöröghetett volna
a gyerek felnő és azt se tudja
melyik szobában feküdt utoljára
mit látott a szeme milyen
képződményeket a halála előtt
és csak néha jár arra a temetők
kijáratánál mindig elcsodálkozik
a sok sír között az anyja fekszik ott.

Nem értem

Uram, azt hiszem, van fontossági sorrend.
hogy a teremtett idővel majd elmegy.

több száz éve nem mondasz semmit, nem értem.
azt hiszem, önmagadért, és nem értem.
fáj a herém, a fejem, a gyomrom, mindig
azt hiszem hogy vége, és nem elégít
ki a hitem, a tény, nincs még itt a sorsom
magával rántani, hogy visszahozzon
a józan, nem, mintha már nem hinnék ebben.
hány év a világ? nyolcvanöt, szerintem.
rajtad múlik. rajtad. az is, hogy majd rajtam
milyen sebet, segítesz egyáltalán?
na jó, nem panaszkodom, abbahagytam.

Ünnep

függönyelhúzások, szeretett
emberek felidézése, konyak
a jégszekrény rekeszeiben,
ez mutatná az ünnepet, minek
hitegessem ilyennel magam?
elrendelt kórházi ágy, csempénként
összetapasztott, lézengős folyosó,
lenőtt hajú nővérekkel, beteg
pillant a mosószerszagú földre,
ez hát a kilúgozott valóság, az ünnep
tizenhárom éve, nem tudom, melyik
kórház, sok emelet, hanyadik,
az évszak pontos, meg a dátum,
a hóesés is pontosabb, mint
a lélek-lékbe csúszva bukni le.

Rálátás

a folyó, mint a test, mérgezett.
nem épül fölé semmi tárgyi.
a lány alszik és nem tud róla.

együtt él vele öröm és titok.
a reggelik a konyhai ablak
mellett, ahonnét
látni a folyót, a folyó mérgezett.
olyan esemény ez,
ami megható.

a lány a boldogságról beszél.
az a boldogság, hogy
nem tud róla. vajjal van lekenve
az ablak. ne legyen több

rálátás
a mérgezett folyóra.

Reggel, koránkelés

ezt most minek, gondos maszturbációk,
gyakorlott csuklóval, szemközt
a ház mentén túoldalt
egy lány kutyával, vagy azok
az emlékek, hogy most egy bokor
verebekkel, kitépett
hajszálak a fürdőben, kádmélyen,
riadás völgye, riadtak napja, az én napom,
alsógatyám foltja, mint pisztácia a napon
szárad, szappanszag, hűvös, korán
veszek tudomást a félelemről,
a levegő meleg, tavaszt jelez
a hőmérséklet, a szobából hagyom el
a környezetem, világító tükör a szemközti ház
ablaksora, a fény a lakásba keskenyen bedől,
figyelem alulról, a ház előtti bámulásban,
irány nincs hova, közért a sarkon,
bortúrán van a lábam, nem siettet, de
visz, ha már van.

Párhuzamok

most hogy érkezett, tényleg ott van,
valós alapokon a nyugvás, beért,
mint a kéz, a helyére került,
sötét alakzatot megkerült,
komolyan vette, másképp nem
ment volna, meg hát különben
is, a szél zúg, mint a lomb.

mikor még élt mindkét rokon,
a nagynénémtől egy malacalakú
perselyt, hogy majd legyen,
addig is minek? egy kalapácsot
anyámtól, aki a konyhában mosogatott,
később a nagynénémet idegbetegre
verte a férje, anyámnak maradt a válás,
a gyereke, a rákja, negyvenkilenc évesen
a halála, hogy tudjak mire emlékezni.

ezt csak úgy, kitételek nélkül,
végeredményben van a lány,
egyetemi teraszon szél, lomb zúg,

a parkolóban bármi megeshet, erőszak
a sötétre gondolt lombok alatt.
nem minden föld olyan, amilyennek
elképzelem, melege van vagy hűvöse,
igen, ezt azért nem tudom, vagy
a szóróparcellák napsütötte része édesebb,
nem tudok ilyeneket, milyen lehet, amikor
a földet szórják rám, és nyitva a száj,
megfeszülnek az idegek.
esküvő és temetés nálam egyet jelent,
mindkettőben, két véglet, én vagyok,
aki szerepel, gyep naphúzza csíkjai,
a vodkaidőt kihasználom, hagy abba
a vers magától, azt hiszem, a fontosat
megint nem tudtam elmondani.

Talán meg

az álom és a test ugratóján túl még
mennyi a hátra?
annyi a lélek, amennyi lebomlik
a testből, és utána
milyen történet veszi kezdetét vagy
talán a végből
megismétel többször annyi variánst—
aztán meg csak leépül
az emlékezet mint a vadrózsák közé
hiábavalón
beszórt és felesleges homok. tisztul
a szűk látás. tisztul? nem, jó.

Feleség

Zitának

kivételes reggeleink, olyan kivétel
nélküliek, pontosak, szépek. megterítés,
terítő, asztal. első nászutas szobánk a kád,
a hazaérkezés, az elutazás emléke vagy,
a nevetés, az esküvői ruha. te és én: kétszemélyes
együtt. közösen adunk nevet a másiknak.
milyen könnyű! Kr. u. 2010-ben, reggel nyolc
órákor. milyen jó ez. mint az idő, mint te.
hallgatni akarok, hogy legyen annyi, ami
a figyelemhez elég. a mosatlan parton
kapaszkodsz, kéz-közön.

kilencedik félreértés

Galambocskám, a lényegre tapintás,
elengedés és tapogatózás,
hideg levegő szorítja vissza,
a hideg levegő bűnmegelőzés,
jöjjön közel, vegye le a kabátot,
tegye fel a fogásra, közel a széket,
látja, megterítve és leszedve
az asztal, étel van rajta és nincs
rajta étel, harang szól, évekkel
ezelőttről, hónapokkal később,
mint ide leültünk, galambocskám,
mint leült volna ide, mellém.

tizedik félreértés

ne féltsen, kedves uram, az idővel
ne törődjön, ne ismerje,
legyen hasonló, hajlás közben vegye
észre a kimozdult tájat, tudja
Isten, mi hozta létre, mi féle
erő, mint az evangéliumban,
úgy kellene élni, valahogy úgy,
abban a nagy időtlenségben.

tizenegyedik félreértés

fehéren-feketén ugyanazt jelentem,
mint ősszel abban a csatornamenti
vendéglőben, hogy az nem lett volna,
nem hiszem. valakinek mindig lennie kell.
kezekkel, nehéz szavakkal tenni
különbséget lényeges és lényegtelen, igaz
és igazságtalan között, nem kérve
ki az utolsó sört, nem téve
ki magam a mások örökös
tévedésének, ezt akartam, soha
nem lenni tévedés. igen, kedvesem,
csakis ezt akartam.

Függés

Zitának

az olvasó nem ismer, a betű sem ismer, mondd,
ki ismer engem? amíg a kép egy távoli térben
mozog, nem érthető a kettő közt a kapcsolat, én
teveled függök egy szálon, te voltál,
aki engem kitalált, én, ki nem
talált ki belőlem. közelebb, egyre közelebb.
ennyire közel már Isten,
embert a megismerés fokozata avat fel.